Súd:	Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka:	13Co/29/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6110206663
Dátum vydania rozhodnutia:	25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zita Nagypálová
ECLI:	ECLI:SK:KSBB:2023:6110206663.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Nagypálovej a sudcov JUDr. Dušana Ďuriana a JUDr. Ľubomíra Šablu ako členov senátu, v spore žalobcu A. A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXXX/XX C., XXX XX D. - E., prechodne bytom F. XX, XXX XX B. B., zastúpený JUDr. Rudolf Adamčík, advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Liptovská 2/A, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 50 035 592, proti žalovaným 1/ A. G. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XXXXX/XXX, XXX XX B. - I. J., zastúpená Advokátska kancelária Mandzák a spol., s. r. o., so sídlom Zámocká 5, 811 01 Bratislava, IČO: 35 943 882 a KOVAL & spol., advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 648 892, 2/ Ministerstvu spravodlivosti SR, so sídlom Račianska ul. 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, 3/ Národnej rade Slovenskej republiky, so sídlom Námestie Alexandra Dubčeka 1, 812 80 Bratislava, o ochranu osobnosti o odvolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/117/2011-832 z 11. júla 2018, takto

r o z h o d o l :

I. Návrh žalovanej 1/ zo dňa 17.10.2023 na prerušenie konania zamieta.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v prvom výroku, ktorým súd prvej inštancie určil, že časť prednesu žalovanej 1/ dňa 15.10.2009 na 41. schôdzi Národnej rady SR je neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu, v druhom výroku, ktorým uložil žalovanej 1/ povinnosť najneskôr v lehote šesťdesiat (60) dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaslať žalobcovi písomné ospravedlnenie a v šiestom výroku o povinnosti žalovanej 1/ nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33 %, potvrdzuje.

III. Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške náhrady trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie odvolaním žalovanej 1/ napadnutým rozsudkom čiastočne vyhovel žalobe žalobcu na ochranu osobnosti, keď
prvým výrokom určil, že: Časť prednesu žalovanej v 1/ rade dňa 15. 10. 2009 na 41. schôdzi Národnej rady SR, v ktorej ako ministerka spravodlivosti SR povedala: „Iniciatíva Päť viet dala krídla sudcom, ktorí si neplnia svoje povinnosti. Je tam napríklad podpis dôchodcu K. z Krajského súdu v Banskej Bystrici. Tento pán sudca dostal v roku 1999 jeden z najväčších prípadov podvodov na dani. Štát mal prísť podľa obžaloby o približne 150 miliónov korún. V tom čase to bolo, a aj dnes to je obrovská suma peňazí. Pred súdom sa malo posadiť na lavicu šesť obžalovaných. Títo nikdy pred súdom nestáli. Pán K. odišiel v roku 2007 do dôchodku. Prípad má od vtedy na stole sudca A. A. B., známy to kritik pomerov v justícii, verný pisateľ do médií. Avšak pán B. sa stále nemá do pojednávania. Nemá čas, musí riešiť svoju kampaň a pritom vie, že ak by ho začali stíhať za prieťahy, ohlási sa, že on je obeť totality. Ale prípad preverujem vďaka denníku SME a nezľaknem sa, lebo šiesti obžalovaní si užívajú spokojne slobodu už desať rokov.

Ale hlavne, že ich sudcovia sa cítia ohrození na slobode slova. Ja sa verejne pýtam: koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával? Nikoho neupodozrievam, ale toto nie je v poriadku. Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom. Takýchto sudcov sa idete vážené poslankyne a vážení poslanci zastávať? Ste za to, aby sudca mohol nepojednávať megapodvod za 150 miliónov korún osem rokov? A pritom pán L. sudcom vytvoril tie najlepšie podmienky, aspoň podľa jeho vyhlásení ... Ale Päť viet a angažovanie politikov dalo takýmto sudcom krídla. Nemusia pojednávať, veď stačí podpísať Päť viet a ste martýr." je neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu,
druhým výrokom uložil žalovanej 1/ povinnosť najneskôr v lehote 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku zaslať žalobcovi písomné ospravedlnenie v znení: Dňa 15.10.2009 na 41. schôdzi Národnej rady SR, na ktorej bol prerokúvaný návrh na odvolanie G. F. z postu ministerky spravodlivosti SR a tým aj z postu podpredsedníčky Vlády SR, som vo svojom vystúpení o. i. uviedla: „..., prípad má odvtedy na stole sudca A. B., známy to kritik pomerov v justícii, verný pisateľ do médií. Avšak pán B. sa stále nemá do pojednávania, nemá čas, musí riešiť svoju kampaň a pritom vie, že ak by ho začali stíhať za prieťahy, ohlási sa, že on je obeť totality, ale prípad preverujem vďaka denníku SME a nezľaknem sa, lebo šiesti obžalovaní si užívajú spokojne slobodu už desať rokov, ale hlavne, že ich sudcovia sa cítia ohrození na slobode slova. Ja sa, ďakujem, ja sa verejne pýtam, koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával? Nikoho neupodozrievam, ale toto nie je v poriadku. Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinu." Týmito svojimi výrokmi som neoprávnene zasiahla do práv na ochranu osobnosti sudcu Krajského súdu Banská Bystrica, A. A. B., predovšetkým do jeho práva na ochranu dobrej povesti, ako aj do jeho práva na ochranu jeho cti, vážnosti v spoločnosti a ľudskej dôstojnosti. Za tieto výroky sa A. A. B., sudcovi Krajského súdu Banská Bystrica, ospravedlňujem,
tretím výrokom žalobu žalobcu v časti, ktorej sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému 2/ obstarať, aby minister spravodlivosti Slovenskej republiky predniesol na rokovaní pléna Národnej rady Slovenskej republiky ospravedlnenie žalobcovi za výroky prednesené vtedajšou ministerkou spravodlivosti A. G. F. na schôdzi Národnej rady SR dňa 15.10.2009 zamietol,
štvrtým výrokom zamietol žalobu žalobcu v časti, ktorej sa domáhal uložiť žalovanej 3/ povinnosť umožniť v lehote 60 dní od právoplatnosti rozsudku ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky predniesť na rokovaní pléna Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej aj „národná rada“) ospravedlnenie žalobcovi za výroky prednesené vtedajšou ministerkou spravodlivosti SR A. G. F. dňa 15.10.2009 na 41. schôdzi národnej rady,
piatym výrokom zamietol žalobu žalobcu v časti, ktorej sa domáhal určenia práva zverejniť označenie a výrok rozsudku súdu prvej inštancie v dvoch denníkoch vydávaných v Slovenskej republike na náklady žalovaných 1/ a 2/,
šiestym výrokom uložil žalovanej 1/ povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 33 %, výška ktorých bude určená samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia o veci samej a siedmym výrokom uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovaným 2/ a 3/ trovy konania v rozsahu 100 %, ktorých výška bude určená samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.
1.1 V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie popísal genézu sporu, ktorý sa začal už 23.03.2010 doručením žaloby žalobcu súdu prvej inštancie, o ktorej prvýkrát rozhodol čiastočným rozsudkom z 18. mája 2012 potvrdeným Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 03.09.2014, ktoré po dovolaní žalovanej 1/ Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/637/2014 z 26.02.2015 zrušil z dôvodu naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 237 písm. g) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok tým, že postup Krajského súdu v Banskej Bystrici pri rozhodovaní o námietke zaujatosti sudcov Okresného súdu Banská Bystrica bol rozporný so základným právom na zákonného sudcu (nezaujatého sudcu) a tak aj v rozpore so základným právom na spravodlivý proces. Okresný súd ozrejmil, že po vrátení veci na ďalšie konanie z najvyššieho súdu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo 07.07.2015 (sp. zn. 12NcC/9/2015) rozhodol, že JUDr. Jarmila Jánošová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Voči rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 7Cdo/637/2014) podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) a žalovaná 1/ podala na ústavný súd sťažnosť proti rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici o nevylúčení sudkyne okresného súdu zo 07.07.2015. Ústavný súd o nich rozhodol s výsledkom obe odmietnuté ako neopodstatnené. Súd prvej inštancie vysvetlil, že návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania z dôvodu podanej sťažnosti žalovanou 1/ na Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (ďalej aj „ESĽP“) proti rozhodnutiu ústavného súdu o odmietnutí jej sťažnosti zo 14.12.2006 nevyhovel z dôvodu, že sa nejednalo o prípad uvedený v § 162 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“) a nešlo ani o prípad fakultatívneho prerušenia konania uvedený v § 164 C. s. p. a prihliadol aj na dĺžku a charakter prebiehajúceho konania.

1.2 Skutkový stav zistený v konaní popísal súd prvej inštancie tak, že žalovaná 1/ ako ministerka spravodlivosti predniesla dňa 15.10.2009 na 41. schôdzi Národnej rady Slovenskej republiky (predmetom ktorej bol jediný bod programu odvolanie A. G. F. z postu ministerky spravodlivosti z dôvodu, že ako ministerka spravodlivosti dočasne pozastavila výkon funkcie sudkyni Okresného súdu Banská Bystrica A. A. M. po tom, ako predseda okresného súdu podal návrh na disciplinárne stíhanie menovej sudkyne za jej verejne prezentované kritické názory na stav slovenskej justície, čo navrhovatelia odvolania ministerky spravodlivosti z funkcie vnímali ako snahu zastrašiť sudcov, ktorí majú iný názor na situáciu v justícii ako ministerstvo spravodlivosti, vláda a súdna rada) prejav v znení uvedenom v prvom výroku napadnutého rozsudku. Z prednesu žalovanej 1/ za nesporné a pravdivé skutkové tvrdenia súd prvej inštancie považoval, že žalobca patril ku kritikom vedenia slovenskej justície a svoje názory prezentoval verejne prostredníctvom médií. V trestnej veci, ktorá bola žalobcovi pridelená v januári 2007 po predchádzajúcom sudcovi K., ktorý odišiel do dôchodku, žalobca do zasadnutia 41. schôdze národnej rady pojednávanie nevytýčil, pričom išlo o trestné konanie ohľadom spôsobeného daňového úniku vo výške 150 miliónov korún. Časť prednesu žalovanej 1/ v znení: „Je tam napr. podpis dôchodcu K. z Krajského súdu v Banskej Bystrici. Tento pán sudca dostal v roku 1999 jeden z najväčších prípadov podvodov na dani. Štát mal prísť podľa obžaloby o približne 150 miliónov korún. V tom čase to bolo a aj dnes to je obrovská suma peňazí. Pred súdom sa malo posadiť na lavicu 6 obžalovaných. Títo nikdy pred súdom nestáli. Pán K. odišiel v roku 2007 do dôchodku, prípad má odvtedy na stole sudca A. A. B., známy to kritik pomerov v justícii, verný pisateľ do médií.“ považoval súd prvej inštancie za pravdivé skutkové tvrdenia žalovanej 1/; zvyšnú časť prejavu za jej hodnotiaci úsudok, ktorý v súvislosti s uvedenými faktami sám o sebe nebol tak závažným zásahom v rámci výkonu práva kritiky žalovanej do osobnostných práv žalobcu vzhľadom na dôvod jej prejavu na 41. schôdzi národnej rady, pokiaľ by sa v prejave nevyskytla aj rečnícka otázka „Koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával?“ a veta „Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom.“. Tieto vety uvedené po predchádzajúcich faktoch spolu s nasledujúcimi vetami „Takýchto sudcov sa idete vážené poslankyne a vážení poslanci zastávať? Ste za to, aby sudca mohol nepojednávať megapodvod za 150 miliónov korún 8 rokov?“ boli excesom a to nielen obsahom, ale aj mierou expresivity a tento hodnotiaci úsudok žalovanej 1/ bez pravdivého skutkového základu podaný žalovanou 1/ zvolenými formuláciami a výrazmi pôsobili silne difamujúco k osobe žalobcu. Prednes, obsahom ktorého bol text podľa prvého výroku rozsudku, uviedla žalovaná 1/ v prejave k návrhu na vyslovenie nedôvery jej osobe vo svojom mene. Nejednalo sa o oficiálne stanovisko ministerstva spravodlivosti, ale o vyjadrenie osobného názoru žalovanej 1/ ako fyzickej osoby, čím je daná vecná pasívna legitimácia žalovanej 1/ v spore o ochranu osobnosti. Dôvodom zamietnutia žaloby v ostatnej časti bol nedostatok vecnej pasívnej legitimácie žalovaných 2/ a 3/, nedôvodnosť žaloby voči tretiemu žalovanému v časti, aby umožnil na rokovaní pléna národnej rady predniesť ministrovi spravodlivosti ospravedlnenie žalobcovi, keď takáto povinnosť žalovanému 3/ vyplýva priamo z rokovacieho poriadku národnej rady a nebolo preukázané, že by žalovaný 3/ si túto svoju povinnosť nemienil plniť. Žalobe v časti, ktorej požadoval žalobca na náklady žalovaných 1/ a 2/ umožniť zverejnenie rozhodnutia súdu nevyhovel súd prvej inštancie s odôvodnením, že vo vzťahu k žalovanej 1/ považuje uloženú povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi za postačujúcu satisfakciu priznanú žalobcovi a vo vzťahu k žalovanému 2/ pre nedostatok vecnej pasívnej legitimácie v tomto spore. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žalobca nepreukázal zverejnenie prednesu žalovanej 1/ na pôde národnej rady dňa 15.10.2009 v médiách takým spôsobom a v takom rozsahu, ako to tvrdil v žalobe. Vzhľadom na preukázaný rozsah a charakter zásahu považoval súd prvej inštancie žalobcom požadovanú možnosť zverejniť výrok napadnutého rozsudku v dvoch denníkoch vydávaných v Slovenskej republike na náklady žalovanej 1/ a žalovaného 2/ za neadekvátnu a kontraproduktívnu formu satisfakcie.

1.3 Nároky uplatnené žalobcom posúdil súd prvej inštancie podľa § 11 a § 13 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“) a po vysvetlení, že z ochrany osobnosti nemôžu byť vylúčené ani tzv. verejne činné osoby a že z hľadiska poskytnutia ochrany nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene, vedome alebo nevedome, či následky vyvolal, keď postačuje, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby vyslovil právny názor, že žalovaná 1/ svojim prejavom na pôde národnej rady dňa 15.10.2009 neoprávnene zasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu a žalobcovi vznikol nárok na primerané zadosťučinenie, ktoré požadoval len vo forme morálneho zadosťučinenia (nemajetkovú satisfakciu), ktorú vzhľadom na povahu zásahu aj okolnosti, za ktorých k zásahu došlo, jeho intenzite, povahe, spôsobu a charakteru zasiahnutej hodnoty osobnosti, šírke ohlasu vzniknutej nemajetkovej ujmy pre postavenie a uplatnenie žalobcu v spoločnosti považoval za primeranú. Prejav žalovanej 1/ na pôde národnej rady podľa zistení súdu prvej inštancie nebol medializovaný prostredníctvom

verejnoprávnej alebo inej televízie, čo však nemá vplyv na posúdenie neoprávnenosti zásahu, iba na druh a rozsah satisfakcie v zmysle § 13 OZ. Písomné ospravedlnenie zo strany pôvodcu zásahu je v súdnej praxi považované za minimálny prostriedok satisfakcie.

1.4 Žalovaná 1/ sa v konaní bránila tým, že ako privilegovaná osoba, vrcholná predstaviteľka ministerstva spravodlivosti dňa 15.10.2009 pri prejave, ktorý sa dotýkal žalobcu, reagovala na článok uverejnený v denníku vo vzťahu k trestnej veci pridelenej na vybavenie žalobcovi, nekritizovala súkromnú aktivitu žalobcu, ale plnenie si pracovných povinností žalobcom v medializovanej trestnej veci. Pravdivosť informácií vyplývajúcich z novinového článku si žalovaná 1/ overovala telefonicky v prostredí Krajského súdu v Banskej Bystrici, čo žalobca nepoprel. Úmyslom žalovanej nebolo ohovoriť alebo znevážiť žalobcu. Za postačujúcu satisfakciu pre žalobcu označila, že žalobca vysvetľujúci list k skutočnostiam, na ktoré poukázala žalovaná 1/ vo svojom prejave, uverejnil na stránke sudcovia.sk, z ktorého sa právna verejnosť mohla dozvedieť o dôvodoch jeho nekonania v trestnej veci.

1.5 Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalovanej 1/, že jej prejav na 41. schôdzi národnej rady bol prejavom týkajúcim sa verejného záujmu a že žalobca, hoci nie je politikom ale sudcom, ako vtedajší kritik pomerov v justícii bol považovaný za osobu verejne činnú a z tohto dôvodu musel zniesť väčšiu mieru kritiky, avšak kritika plnenia si funkčných povinností žalobcom vyjadrená žalovanou 1/ pri prednese na pôde národnej rady dňa 15.10.2009, kde žalovaná 1/ (podľa vlastného tvrdenia) chcela poukázať na to, že kritik vedenia justície, hoci má nedostatky vo výkone svojej sudcovskej funkcie, nie je za to postihovaný, nebola primeraná, keď v tejto súvislosti bola verejnosti predkladaná informácia, že žalobca je úplatný a nahráva zločincom. Kritika žalovanej 1/ v uvedenom znení nesmerovala k tvrdenému cieľu a ako taká nemôže požívať ochranu. Takto vyhodnotil súd prvej inštancie ním vykonaný test proporcionality práva na slobodu prejavu, ktoré žalovaná 1/ podľa svojho tvrdenia svojim prejavom dňa 15.10.2009 realizovala a práva na ochranu občianskej cti na strane žalobcu. Súd prvej inštancie súhlasil s názorom žalovanej 1/, že vo všeobecnosti právo na ochranu občianskej cti a ľudskej dôstojnosti je obmedzené právom na slobodu prejavu upraveného v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), resp. v článku 17 Listiny základných práv a slobôd a slobodu prejavu garantuje aj článok 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď v článku 10 ods. 2 umožňuje obmedziť slobodu prejavu len v zákonom ustanovených prípadoch, medzi ktoré patrí aj zachovanie autority a nestrannosti súdnej moci. Do testu proporcionality zahrnul súd prvej inštancie otázky, či zásah do práva na ochranu osobnosti bol kritikou alebo úsudkom, či osoba, voči ktorej kritika smerovala je osobou verejne činnou, čo bolo obsahom zásahu, ako bol skutkovo vymedzený tento zásah, ako sa osoba, do práva ktorej bolo zasiahnuté bránila a či využila možnosť obrany a aké boli dôsledky tohto zásahu. Žalovaná 1/ v priebehu konania netvrdila, že by mala nejaké informácie, ktoré by tvorili vecný základ pre hodnotiaci úsudok vyslovený vo vzťahu k žalobcovi vetami, ktoré považoval súd za zásah do osobnostných práv žalobcu. Dôkazy predložené v konaní sa týkali prieťahov spôsobených žalobcom v trestnom konaní v konkrétnej trestnej veci, ale nie podozrenia z korupcie a nahrávania zločinu. Súd prvej inštancie dôvodil, že podľa európskej judikatúry nemožno počínanie osoby, ktorá chce o inej osobe zverejniť informáciu difamačného charakteru považovať za rozumné alebo legitímne, pokiaľ nepreukáže, že mal rozumné dôvody pre spoliehanie sa na pravdivosť difamačnej informácie, ktorú šíril. Okresný súd zdôraznil, že česť je integrálnou súčasťou dôstojnosti človeka. Ak je raz pošpinená verejným vyjadrením, úplná možnosť rehabilitácie nie je možná. Aj u osôb pôsobiacich vo verejnom živote je potom vo verejnom záujme, aby česť a povesť nebola diskutovaná v skutkovo posunutých rovinách, zvlášť u osôb sudcov vo vzťahu ku konaniam, ktoré nie sú právoplatne ukončené. Neuznal za dôvodnú obranu žalovanej, že obdobne ako v médiách alebo pri politickej diskusii boli prípustné aj expresívnejšie výrazové prostriedky za účelom zaujatia adresátov informácie, či vyjadrenia nesúhlasu s kritizovaným konaním, pretože jej prejav na 41. schôdzi národnej rady nebol prejavom politickým. Žalobca nebol prítomný na rokovaní 41. schôdze národnej rady, kde prejav žalovanej 1/ odznel, brániť sa nemohol. Podľa názoru súdu prvej inštancie pôda národnej rady nie je bez adekvátnych podkladov miestom na prednesenie takých úvah, aké vo vzťahu k žalobcovi prezentovala žalovaná 1/ vo svojom prejave.

1.6 Žalovanou 1/ navrhnuté dôkazy pri jej výsluchu pred dožiadaním súdom dňa 08.06.2018 a prostredníctvom jej právneho zástupcu na pojednávaní dňa 13.06.2018 súd prvej inštancie nevykonal označujúc ich za nerelevantné vo vzťahu k dvom vetám žalovanej 1/, ktoré súd považoval za zásah do osobnostných práv žalobcu a ktoré svojim obsahom znamenali prednesenie domnienky o možnej korupcii vo vzťahu ku konaniu žalobcu ohľadom trestného spisu, pretože žiaden z navrhnutých dôkazov nemal preukázať vecný základ takéhoto úsudku zo strany žalovanej 1/. Ďalším dôvodom pre nevykonanie navrhnutých dôkazov bolo, že návrh nebol prednesený včas v súlade s § 153 C. s. p. minimálne pred prvým vytýčeným termínom pojednávania po zrušujúcom rozhodnutí najvyššieho súdu, t. j. ku dňu 20. septembra 2017. Vykonanie dôkazov bolo navrhnuté tesne pred pojednávaním a ich

vykonanie by si vyžadovalo ďalšie odročenie pojednávania, čo vyhodnotil súd prvej inštancie vzhľadom na dĺžku konania za nehospodárne.
1.7 Vo vzťahu k nárokom uplatneným žalobcom v konaní vypočítal súd prvej inštancie pomer úspechu a neúspechu strán v spore a žalobcu považoval vo vzťahu k žalovanej 1/ za úspešného v rozsahu 2/3, žalovanú 1/ úspešnú v rozsahu 1/3 a pomer úspechu a neúspechu týchto strán sporu potom predstavuje 33 % v prospech žalobcu, ktorému bolo vyhovené v dvoch výrokoch namierených proti žalovanej 1/ a zamietnutá žaloba iba v jednom výroku. Žalovaní 2/ a 3/ uspeli v konaní pred súdom prvej inštancie v celom rozsahu. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 C. s. p.

2. Odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnila žalovaná 1/ odvolacími dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b), c), d), e) a h) Civilného sporového poriadku tvrdiac, že nedostatočným odôvodnením rozhodnutia v spojení s jeho zmätočným výrokom došlo k porušeniu práva žalovanej 1/ na spravodlivý proces, vo veci rozhodoval vylúčený sudca, iná vada konania súvisí s nerozhodnutím o návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p., súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
2.1 Súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej 1/ neodôvodnil svoje rozhodnutie náležite a dôsledne, čím porušil jej právo na spravodlivý proces. Žalovaná 1/ poukazovala na výrokovú časť napadnutého rozsudku, ktorá nie je „štandardne“ číselne členená na jednotlivé časti výroku, v dôsledku čoho pôsobí neprehľadne. Prvý a druhý výrok sú obsahovo rozporné. Medzi prvým určovacím výrokom a nárokom na poskytnutie primeraného zadosťučinenia v podobe morálnej satisfakcie vyjadrenom v druhom výroku je zjavná disproporcia, ktorej dôvody nevyplývajú z odôvodnenia rozhodnutia. Zostalo nevysvetlené, z akých dôvodov súd prvej inštancie označil prejav žalovanej 1/ do osobných práv žalobcu v širšom rozsahu ako uložil žalovanej 1/ povinnosť písomne sa ospravedlniť žalobcovi. Z rozsudku nevyplývajú dôvody, pre ktorú časť prednesu žalovanej 1/ týkajúce sa sudcu A. K. predstavuje neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, keď ich v bode 33 odôvodnenia sám súd prvej inštancie označil za skutkové tvrdenia, pravdivosť ktorých nebola v konaní sporná. Súd prvej inštancie opomenul uviesť v rozhodnutí adresu, na ktorú by mala žalovaná 1/ zaslať svoje písomné ospravedlnenie žalobcovi a absentuje aj označenie spôsobu doručenia tohto ospravedlnenia. Arbitrárnosť rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva z chýbajúceho testu proporcionality v zmysle rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 152/2008, I. ÚS 416/2011, či Ústavného súdu Českej republiky napr. sp. zn. IV. ÚS 23/05, pri ktorom má súd hľadať odpoveď na otázky, kto, o kom, čo, kde, kedy a ako v danom prípade „hovoril“. Súd prvej inštancie v odôvodnení neprípustným spôsobom opakovane odkazuje na svoje právne úvahy vyjadrené v prvom čiastočnom rozsudku a rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktoré boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/637/2014 zrušené. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je tak v rozpore s § 220 ods. 2 C. s. p. vzhľadom k tomu, že nepoukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax, ale na zrušené rozhodnutia najvyšším súdom. Arbitrárnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku tak ovplyvňuje nielen vecnosť a kvalitu odvolania, ale aj preskúmanie opodstatnenosti rozhodnutia odvolacím súdom. Všeobecné konštatovania o neoprávnenosti zásahu bez jednoznačného váženia dvoch kolidujúcich práv nevedie k presvedčivosti o jeho dôvodnosti a spravodlivosti.
2.2 Žalovaná 1/ zotrváva na námietke zaujatosti vo vzťahu k sudkyni JUDr. Jarmile Jánošovej aj napriek rozhodnutiam všeobecných súdov a ústavného súdu o nezaujatosti JUDr. Jarmily Jánošovej. Skutočnú zaujatosť JUDr. Jarmily Jánošovej v prospech žalobcu vyvodzuje žalovaná z právneho názoru konajúcej sudkyne prezentovaného v napádanom rozhodnutí k opodstatnenosti žaloby žalobcu, ako i z jej postoja ku všetkým argumentom a návrhom žalovanej 1/, vrátane zamietnutia jej návrhu na doplnenie dokazovania. JUDr. Jarmila Jánošová svojim postupom nevytvára žiadne zdanie svojej nestrannosti. Jej zaujatosť potvrdzuje aj fakt, že nevyhovela návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p. napriek tomu, že dňa 29. júna 2017 bola Európskym súdom pre ľudské práva prijatá na ďalšie konanie sťažnosť žalovanej 1/ týkajúca sa práve porušenia práva na spravodlivý proces vykonávaním civilného procesu zaujatým sudcom.
2.3 Vo výroku prvoinštančného rozsudku absentuje výrok o zamietnutí návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p. Odôvodnenie neprerušenia konania (bez výroku rozhodnutia) spočívajúce len v konštatovaní, že nejde o obligatórny dôvod prerušenia konania a ani otázku, ktorá má význam pre rozhodnutie, je vysoko zjednodušené a schematické. Žalovaná 1/ popritom v návrhu zo 14. novembra 2017 presne opísala všetky rozhodujúce skutočnosti, pre ktoré prichádza do úvahy vyčkať na výsledok konania pred Európskym súdom pre ľudské práva. Chýbajúci meritórny výrok o zamietnutí návrhu

žalovanej 1/ na prerušenie konania a jeho odôvodnenie môžu zakladať vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia, ak súd v rámci preskúmania výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dospeje k záveru, že dôvody na prerušenie konania boli dané.
2.4 Porušenie práva na spravodlivý proces vidí žalovaná 1/ aj v nevykonaní ňou navrhovaných dôkazov, odmietnutie ktorých súd prvej inštancie odôvodnil rozporne. V bode 72 napadnutého rozsudku poukazuje súd prvej inštancie na ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p., ale jeho aplikáciu úplne odignoroval. V bode 78 napadnutého rozhodnutia odôvodňuje nevykonanie navrhnutých dôkazov s poukazom na § 153 C. s. p., teda s poukazom na sudcovskú koncentráciu konania napriek tomu, že je to v neprospech žalovanej 1/. Konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku a v tomto rozsahu bola žalovaná 1/ aj poučená v zmysle § 120 ods. 4 a § 118a Občianskeho súdneho poriadku tak, že všetky dôkazy musí predložiť alebo označiť skôr ako sa vo veci vyhlási rozhodnutie o skončení dokazovania a že je povinná opísať rozhodujúce skutočnosti vo veci samej a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania. V dôsledku zrušenia rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica z 18.05.2012 sp. zn. 9C/117/2011 a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/223/2012 z 03.11.2014 a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie sa dňa 13.06.2018 už za účinnosti C. s. p. konalo opätovne prvé pojednávanie vo veci. V predvolaní na toto pojednávanie súd prvej inštancie nepoučil žalovanú 1/ o koncentrácii konania a ani neustanovil žiadnu sudcovskú lehotu, dokedy môže prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatniť. Takéto poučenie neobsahovalo ani upovedomenie Okresného súdu Bratislava I ako dožiadaného súdu o termíne výsluchu žalovanej 1/, ktorý sa konal dňa 08.06.2018.
2.5 Žalovanou 1/ namietané nesprávne právne posúdenie veci sa týka dvoch zásadných skutočností - pasívnej vecnej legitimácie a prístupu k posudzovaniu tzv. hodnotiaceho úsudku. Závery súdu prvej inštancie o vecnej pasívnej legitimácii žalovanej 1/ a nedostatku vecnej pasívnej legitimácie žalovaného 2/ nezodpovedajú testu osobnej zodpovednosti štátneho úradníka za prednesené výroky v zmysle rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci C-470/03 zo 7. februára 2004, podľa ktorého pre záver, či výroky úradníka možno pripísať štátu je potrebné zodpovedať otázky, či adresáti týchto výrokov mohli rozumne v danom kontexte predpokladať, že ide o stanovisko, ktoré tento úradník zastáva na základe svojej funkcie. V tejto súvislosti prináleží súdu vyhodnotiť, či je úradník vo všeobecnosti príslušný pre danú oblasť, či rozširoval svoje písomné vyhlásenia na hlavičkovom papieri úradu, či poskytoval rozhovory na mieste svojho pracoviska, či sa zmienil o tom, že vyhlásenia majú osobný charakter a líšia sa od oficiálnych stanovísk, či štátne útvary prijali v čo najkratšom čase potrebné kroky na zmarenie dojmu adresátov vyhlásení úradníka, že ide o oficiálne stanovisko štátu. Primárne a kardinálne pre posúdenie neoprávnenosti zásahu do osobnostných práv žalobcu je určenie subjektu, na ktorého majú dopadnúť sankcie podľa § 13 OZ. Za ťažisko sporu medzi žalobcom a žalovanými žalovaná 1/ považuje, kto je osobou pasívne legitimovanou, či žalovaná 1/ ako fyzická osoba v danom čase vo funkcii podpredsedníčky vlády a ministerky spravodlivosti alebo či za tieto výroky zodpovedá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako právnická osoba, v mene ktorej žalovaná 1/ konala. Miestny, časový a ani vecný vzťah k aktu parlamentného vystúpenia žalovanej 1/ nepripúšťa iné právne stanovisko než, že žalovaná 1/ dňa 15.10.2009 konala v postavení ministersky spravodlivosti, ktorá svojim vopred písomne pripraveným prednesom s obsahom podloženým aj informáciami od vtedajšieho vedenia Krajského súdu v Banskej Bystrici, vykonávala svoju právomoc bez toho, aby z plnenia svojich úloh vybočila, preto je názor súdu prvej inštancie, že išlo o „exces“, nesprávny. Názor súdu prvej inštancie je v rozpore s relatívne blízkou judikatúrou Najvyššieho súdu Českej republiky zaoberajúcou sa identickými právnymi otázkami, napr. sp. zn. 30Cdo/1526/2000 – prednes ministra zdravotníctva v médiách a sp. zn. 30Cdo/2878/2012 – prednes ministra dopravy v televíznej relácii. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia odkazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/41/2015 a žalovaná zdôrazňuje, že aj v tomto konaní spochybňovala svoju pasívnu vecnú legitimáciu.
2.6 Súd prvej inštancie na otázky testu proporcionality – kto kritizuje, koho sa kritika týkala, čo je kritizované a kde sa kritika odohráva nedal odpovede v takej kvalite, ako to vyžaduje súdna judikatúra, vrátane štrasburskej súdnej judikatúry. Žalovaná 1/ zvýrazňuje, že prejav, s časťou ktorého žalobca nesúhlasí, bol prednášaný v parlamente žalovanou 1/ v pozícii podpredsedníčky vlády a ministerky spravodlivosti, čo znamená, že ide o osobu privilegovanú, jej prejav bol vyvolaný snahou časti poslancov o jej odvolanie. Žalovaná 1/ vo svojom prednese komplexne hodnotila stav súdnictva a kritike podrobila väčšiu skupinu sudcov. Svoje poznatky opierala o pravdivé zistenia z činnosti viacerých sudcov, ktorí otvorene vystupovali voči justícii a práve ich vyjadrenia boli podkladom pre vystúpenie niektorých oponujúcich poslancov. Vystúpenie žalovanej 1/ bolo ovplyvnené niekoľkohodinovými útokmi na jej osobu, ale predovšetkým na celkový obraz justície v spoločnosti a obsahovalo aj rečnícke otázky, ktoré sú imanentnou súčasťou akéhokoľvek prejavu. Pri odpovedi na otázku „kto“ mal zasiahnuť do osobnosti

žalobcu súd prvej inštancie nezohľadnil postavenie žalovanej 1/. V prejednávanej veci na jednej strane vystupuje minister a na strane druhej sudca krajského súdu, obe osoby verejne činné. Znížená ochrana sudcu krajského súdu je determinovaná podporou verejnej diskusie o verejných veciach a slobodnom vytváraní názoru (poslancov v parlamente). Súd prvej inštancie absolútne nezohľadnil, že žalovaná 1/ ako ministerka nekritizovala výlučne žalobcu, ale súdnu moc, resp. jej fungovanie ako celku a kritika nesmerovala k osobe žalobcu ako takého, ale len voči jeho nečinnosti v konkrétnej trestnej veci. Sudca ako reprezentant verejnej moci je osobou verejne činnou, u ktorej je rozsah prípustnej kritiky väčší ako u bežných ľudí. U sudcu je treba predpokladať vyšší stupeň tolerancie a nadhľadu k akceptovateľnosti kritiky. Z tohto dôvodu aj kritériá posudzovaných skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov sú v ich prípade omnoho miernejšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Európsky súd pre ľudské práva rozlišuje aj medzi kritikou samotných sudcov; ak sú sudcovia kritizovaní jednotlivo, je rozsah prípustnej kritiky menší, v prípade kritiky celej justície je rozsah prípustnej kritiky väčší. Prihliada sa aj na kvalitatívne hľadisko, či sa kritizuje radový sudca, prísediaci, sudca ústavného či najvyššieho súdu, prokurátor so záverom, že sudcovia vyšších súdov musia zniesť ostrejšiu kritiku než sudcovia nižších súdov. Žalovaná 1/ nepovažuje hodnotiace úsudky prednesené v postavení ministerky spravodlivosti za prekračujúce mantinely kritiky, ktoré by mohli značnou intenzitou nepriaznivým následkom na postavení žalobcu v rodine a spoločnosti ohroziť. Kritika žalobcu bola založená na pravdivom podklade a spôsob jej prezentácie bol primeraný a primárnym cieľom kritiky nebolo hanobenie či zneuctenie žalobcu. Správnosť hodnotiacich úsudkov na rozdiel od pravdivosti faktov preukázať nie je možné. Hodnotiaci úsudok nie je možné dokazovať, je však nutné skúmať, či má reálny základ, či forma jeho prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu kritiky alebo primárnym cieľom kritiky bolo hanobenie a zneuctenie danej osoby. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 359/96 prípustnou je taká kritika konania, správania sa určitej osoby, ktorá je vecná, konkrétna a založená na skutkových okolnostiach, z ktorých sa odvodzuje hodnotiaci záver, ktorá je primeraná čo do obsahu i formy, nesleduje cieľ škandalizovať kritizovaného, ponížiť či uraziť, ktorá nepoužíva výrazy, ktoré sú mierou expresivity v značnom nepomere k cieľu kritiky. Žalovaná 1/ tvrdí, že všetky fakty uvádzané v jej prejave boli pravdivé. Išlo o údaje o nečinnosti žalobcu, ktorá bola aj predmetom jeho disciplinárneho konania. Pravdivosť faktov súd prvej inštancie akceptoval. Otázky žalovanej 1/ v postavení ministerky spravodlivosti prezentované v parlamente pri kritike sudcovského stavu mali charakter jej subjektívneho názoru, ktorý by si mohol pri vypočutí faktov položiť akýkoľvek adresát jej prejavu. Žalovaná 1/ predniesla svoj prejav na pôde národnej rady. Išlo o prejav týkajúci sa verejného záujmu, nedošlo ku kritike v médiách, preto žalovaná 1/ nepochopila úvahy súdu prvej inštancie pri vyslovení záveru, že pôda Národnej rady Slovenskej republiky nie je miestom na prednesenie „úvah“ žalovanej 1/. Naopak, prejav žalovanej 1/ je potrebné zohľadniť práve s prihliadnutím na miesto prejavu, program schôdze i celkový kontext jej prejavu, ktorý nebol odvysielaný verejnoprávnou televíziou.
2.7 Žalovaná 1/ navrhuje zmeniť rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu zamietnuť a priznať jej voči žalobcovi náhradu trov konania, alternatívne zrušiť rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

3. K odvolaniu žalovanej 1/ sa vyjadril osobne žalobca v podaní z 12.02.2019. Reagoval len na niektoré dôvody odvolania žalovanej 1/ s tým, že vytýkané procesné vady prvoinštančného konania ponecháva na posúdenie odvolaciemu súdu. Žalobca poukázal na to, že pred nástupom do funkcie ministerky spravodlivosti bola žalovaná 1/ sudkyňou Okresného súdu Vranov nad Topľou. Počas výkonu funkcie ministerky mala prerušený výkon funkcie sudcu a po skončení výkonu funkcie ministerky spravodlivosti sa znovu ujala funkcie sudkyne na Najvyššom súde SR, kam bola po pôvodnom dočasnom pridelení preložená a kde pôsobila aj v čase rozhodnutia súdu prvej inštancie ako predsedníčka občianskoprávneho senátu. Žalovaná 1/ na 41. schôdzi národnej rady dňa 15.10.2009 neplnila úlohy ministerstva spravodlivosti, ale vystupovala vo vlastnom mene a vo vlastnom záujme v snahe, aby ona ako osoba zotrvala na poste ministerky. Z tohto dôvodu je pasívne legitimovanou osobou za prednesené výroky neopodstatnene zasahujúce do ochrany osobnosti žalobcu žalovaná 1/.
3.1 Žalovaná 1/ tvrdí, že dôvodom kritiky žalobcu ako sudcu má byť článok uverejnený dňa 24.09.2009 v denníku Sme s názvom „Prípad stál na súde 10 rokov“, v ktorom okrem informácie o prieťahoch v konaní v konkrétnej veci bolo zverejnené aj stanovisko žalobcu v časti „B.: I.“, kde žalobca ozrejmil dôvody vzniknutých prieťahov v konaniach neprimeraným množstvom pridelených vecí po sudcovi A. K.. Žalovaná 1/ však vo svojom vystúpení na schôdzi národnej rady túto obranu žalobcu opomenula a pred svojim vystúpením si za účelom objasnenia veci nevyžiadala stanovisko žalobcu. Svedčí o tom aj žalovanou 1/ predložený dôkaz list bývalého predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici A. A. B.

zo 04.11.2009, obsahom ktorého bol prehľad o počte skončených vecí žalobcom v rokoch 2007 až 2009. Už aj z dátumu označeného listu 04.11.2009 možno usúdiť, že žalovanú 1/ pred jej vystúpením dňa 15.10.2009 skutočný stav a výkonnosť sudcu B. nezaujímal. Až dodatočne zbierala podklady pre verifikovanie svojho prednesu. Keby ju bol zaujímal skutočný stav, zistila by to, čo sa konštatuje v rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho súdu sp. zn. 2Dos/3/2001 z 31.10.2011, ktorý konštatoval koľko vecí skončil A. A. B. v tom ktorom roku a že v rokoch 2008 išlo v niektorých agendách o druhý najvyšší alebo tretí najvyšší počet skončených vecí spomedzi sudcov trestného kolégia a v roku 2009 v niektorých agendách druhý najvyšší počet skončených vecí a v niektorých najvyšší počet skončených vecí a že vzhľadom na množstvo vecí, ktoré boli sudcovi pridelené na konanie a rozhodnutie v rokoch 2007 až 2009 s prihliadnutím na pridelenie vecí po odchádzajúcom sudcovi, ktoré už v čase pridelenia boli vecami reštančnými a so zohľadnením množstva skončených vecí, ako aj s prihliadnutím na neúspešnú snahu sudcu riešiť nepriaznivý stav v senáte spôsobom podľa § 34 ods. 2 zákona o sudcoch a prísediacich podaním námietok voči neprimeranému počtu vecí v senáte nemohol sudca v každej jednotlivej veci, teda aj v tých, ktoré boli dôvodom na podanie disciplinárneho stíhania, konať bez prieťahov. Za nepravdivé označil žalobca tvrdenia žalovanej 1/, že pri kritike žalobcu dňa 15.10.2009 dodržala elementárne zásady slušnosti, že kritika žalobcu bola oprávnená, primeraná, založená na pravdivom základe a že na medializovaný prípad reagovala dôsledným prešetrením, pritom z úvodu jej prejavu na pôde parlamentu vyplýva, že sa u poslancov dovolávala toho, čo voči žalobcovi neuplatnila: či si naozaj overili pravdivosť tvrdení z návrhu na vyslovenie nedôvery. Príkre hodnotiace súdy zo strany žalovanej 1/ slovami: „Koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával, toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom“ nasledovali bezprostredne po kritike postupu žalobcu v pridelenej veci a zákonite sa teda vzťahovali na neho (či aj na iných nepovažuje žalobca za rozhodujúce), z čoho žalobca vyvodzuje, že primárnym cieľom jej kritiky bolo dehonestovať a znevážiť žalobcu za jeho predošlú kritiku pomerov v justícii. Ide o zjavný exces z výkonu riadnej činnosti ministerky spravodlivosti. Neoprávnený zásah do ochrany osobnosti žalobcu sa dotkol nielen žalobcu, ale aj jeho manželky A. N. B., tiež celoživotnej sudkyne, s ktorou si vždy zakladali na dobrej povesti, nikdy nežili nad svoje pomery, vo svojom bližšom aj širšom okolí boli považovaní za čestných, zodpovedných, spoľahlivých, priamych, zásadových a neskorumpovateľných sudcov/občanov. Zdôraznil, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nežiadal z dôvodu, že hodnota jeho sudcovskej cti sa ani v peniazoch vyjadriť nedá. Dostatočnou satisfakciou by pre neho bolo obyčajné ospravedlnenie. Konanie žalovanej 1/ vyžaduje minimálne takú právnu zodpovednosť, akú voči žalovanej 1/ vyvodil v napadnutom rozsudku okresný súd.

4. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej 1/ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 11Co/41/2015 v skutkovo a právne totožnej veci, ktorý nadobudol právoplatnosť a v ktorom aj Krajský súd v Bratislave vyslovil nedostatok vecnej pasívnej legitimácie Ministerstva spravodlivosti SR, ktoré nevidí dôvod pre odklon od tohto rozhodnutia, má legitímne očakávania, že odvolací súd v predmetnej veci aj s ohľadom na princíp právnej istoty rozhodne rovnako. Zároveň poukázal na absurdnosť záverov vyjadrených v odvolaní žalovanej 1/ vo vzťahu k otázke pasívnej vecnej legitimácie, ktorá sa snaží zbaviť právnej aj morálnej zodpovednosti za jej vlastné výroky prenesením zodpovednosti na žalovaného 2/. Žalovaný 2/ upozornil, že A. G. F. predniesla svoj prejav ako priamu reakciu na návrh skupiny poslancov na vyslovenie nedôvery jej osobe. V tomto smere sú čisto osobné motívy vedúce žalovanú 1/ k jej verejnému prejavu celkom jednoznačné a nespochybniteľné. Pred súdom prvej inštancie žalovaná nespochybňovala svoju pasívnu vecnú legitimáciu. Aj z hľadiska predmetu konania je nutné konštatovať, že ospravedlnenie predstavuje pre žalobcu primerané zadosťučinenie od pôvodcu zásahu, nie od predstaviteľa ministerstva spravodlivosti SR.

5. K vyjadreniu žalovaného 2/ zaujala stanovisko žalovaná 1/, v ktorom zopakovala dôvody odvolania vzťahujúce sa k otázke pasívnej vecnej legitimácie v spore o ochranu osobnosti, znovu poukázala na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky zaoberajúcu sa identickými právnymi otázkami uvedené už v odvolaní, výslovne zdôrazňovala, že vystupovala na základe vopred písomne pripraveného prednesu, ktorý nepodlieha žiadnemu schvaľovaciemu procesu na príslušnom ministerstve a je potrebné takéto konanie vnímať ako súčasť výkonu právomoci ministra. Opätovne citovala z rozhodnutia Európskeho súdneho dvora vo veci sp. zn. C-470/03 a osobitne vyhlásila, že k žiadnemu zásahu do práv „dovolateľa“ (zrejme žalobcu – poznámka odvolacieho súdu) vystúpením žalovanej 1/ v národnej rade nedošlo, preto navrhuje, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie alebo ho zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

6. Na základe včas podaného odvolania žalovanou 1/ prejednal Krajský súd v Banskej Bystrici funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní žalovanej 1/ podľa § 34 ods. 1 C. s. p. vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania z dôvodu, že zákonné podmienky pre jeho nariadenie podľa § 385 ods. 1 C. s. p. splnené neboli. Dôkazy vykonané súdom prvej inštancie nebolo potrebné zopakovať ani doplniť, skutkový stav zistil súd prvej inštancie správne a z neho v súlade s § 383 C. s. p. vychádza aj odvolací súd. Podľa § 379 C. s. p. je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania a tiež odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 C. s. p.), preto sa odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalovanej 1/ zaoberal iba ňou uplatnenými námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvoinštančného súdu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia za účelom splnenia si povinnosti vyplývajúcej z § 380 ods. 2 C. s. p., ktoré ukladá odvolaciemu súdu prihliadať na vady konania, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci aj bez námietky odvolateľa. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej 1/ nie je dôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, s dôvodmi ktorého sa odvolací súd až na druhú vetu bodu 78 odôvodnenia v celom rozsahu stotožňuje, podľa § 387 ods. 2 C. s. p. na ne odkazuje a len na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia doplní ďalšie dôvody a vyporiada sa v zmysle príkazu § 387 ods. 3 C. s. p. s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil z nasledovných dôvodov:

7. Vzhľadom na čas uplynulý od rozhodnutia súdu prvej inštancie dňom 11. júla 2018 a konkrétne dôvody odvolania považuje odvolací súd za potrebné poukázať na vlastné procesné rozhodnutia a rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré poskytnú odpoveď na niektoré odvolacie námietky žalovanej 1/:
- vec bola Krajskému súdu v Banskej Bystrici v dôsledku odvolania žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/117/2011-832 z 11.07.2018 predložená dňa 31.01.2019 a napadla do senátu 13Co pod sp. zn. 13Co/29/2019. Opatrením č. 8 predsedu krajského súdu k Rozvrhu práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2019 zo 4. februára 2019 sp. zn. 1Spr 9/2019 bola vec bez zmeny spisovej značky prevedená na zápis do nápadu senátu 17Co z dôvodu, že skoršie rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v tejto veci sp. zn. 17Co/223/2012 zrušil dovolací súd uznesením sp. zn. 7Cdo/637/2014,
- na Európskom súde pre ľudské práva v Štrasburgu si odvolací súd dňa 15. januára 2020 zisťoval stav konania o sťažnosti žalovanej 1/ evidovanej na ESĽP pod č. 42149/17 (F. p. Slovensku) a po odpovedi ESĽP z 28. januára 2020, že Súdu sťažnosť predložená bola a nie je možné určiť termín jej vybavenia, odvolací súd uznesením č. k. 13Co/29/2019-926 z 27. februára 2020 prerušil konanie vedené na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13Co/29/2019 do skončenia konania vedeného na ESĽP pod č. 42149/17 vo veci Petríková proti Slovenskej republike. Dôvodom prerušenia konania odvolacím súdom dňa 27. februára 2020 podľa § 164 C. s. p. bolo, že v priebehu celého súdneho sporu trvajúceho od roku 2011 žalovaná 1/ opakovane vznášala námietky zaujatosti voči konajúcim sudkyniam JUDr. Jarmile Jánošovej a JUDr. Zite Nagypálovej a sťažnosťou na ESĽP napadla žalovaná 1/ rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. II. ÚS 898/2016, v ktorom bol posúdený postup Krajského súdu v Banskej Bystrici o (ne)vylúčení sudkyne JUDr. Jarmily Jánošovej za súladný s procesným právom. Odvolací súd považoval za nevyhnutné a hospodárne prerušiť odvolacie konanie až do vyriešenia otázky dôvodnosti námietok zaujatosti vznášaných žalovanou 1/ proti JUDr. Jarmile Jánošovej a JUDr. Zite Nagypálovej s konečnou platnosťou,
- s postupom odvolacieho súdu nesúhlasil žalobca. Dňa 29. apríla 2020 doručil Krajskému súdu v Banskej Bystrici návrh na pokračovanie v konaní vzhľadom na dĺžku konania, o ktorom rozhodol odvolací súd uznesením č. k. 13Co/29/2019-973 zo 7. júla 2020 tak, že návrh žalobcu na pokračovanie v konaní zamietol,
- žalobca namietal proti postupu Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 13Co/29/2019 sťažnosťou adresovanou Ústavnému súdu Slovenskej republiky, ktorý uznesením sp. zn. I. ÚS 284/2021 z 13. júla 2021 sťažnosť žalobcu na porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie záležitostí v primeranej lehote uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na pokračovanie v konaní odmietol majúc za to, že prerušenie konania do skončenia konania vedeného ESĽP pod č. 42149/17 vo veci F. proti Slovenskej republike, ktoré súvisí s vyriešením otázky nestrannosti sudcu ústavného súdu a teda i zákonného sudcu konajúceho pred všeobecným súdom, ktorého ústavnosť ústavný súd v takomto zložení posudzoval, je ústavne akceptovateľné a neporušuje práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prejednanie veci v primeranej lehote. Procesný postup odvolacieho súdu označil ústavný súd za zákonom dovolený a uznal, že súvisiace konanie pred ESĽP môže mať význam pre rozhodnutie

krajského súdu a to tak v prípade úspechu žalovanej, ako aj v prípade jej neúspechu, keď bude môcť krajský súd pokračovať v odvolacom konaní a oprieť sa o závery ústavného súdu v otázke nestrannosti zákonného sudcu vyplývajúce z uznesenia napadnutého sťažnosťou pred ESĽP,
- ESĽP vyhlásil rozsudok v prípade Petríková proti Slovenskej republike 25. novembra 2021. Sťažnosť G. F. proti Slovenskej republike bola odôvodnená tým, že vo veci jej sťažnosti pod sp. zn. II. ÚS 898/2016 rozhodovala na Ústavnom súde SR vylúčená sudkyňa,
- na výzvu odvolacieho súdu žalovaná 1/ dňa 04.03.2022 Krajskému súdu v Banskej Bystrici oznámila, že vzhľadom na rozsudok ESĽP z 25.11.2021 sp. zn. 42149/17 podáva žalovaná 1/ návrh na obnovu konania vedeného na Ústavnom súde SR pod sp. zn. II. ÚS 898/2016,
- podanie návrhu na obnovu konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky bolo dôvodom na opätovné prerušenie konania vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 13Co/29/2019 uznesením č. k. 13Co/29/2019-1042 z 20. apríla 2022 do skončenia konania o návrhu žalovanej 1/ na obnovu konania vedeného pred Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 898/2016,
- Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením z 1. júna 2022 sp. zn. II. ÚS 281/2022 prijal návrh A. G. F. na obnovu konania vo veci vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 898/2016 a návrh na zrušenie uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 898/2016-19 zo 14. decembra 2016 na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti návrh odmietol,
- obnova konania vo veci A. G. F. vedenej Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 898/2016 bola povolená nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21. septembra 2022 č. k. II. ÚS 281/2022-22, ktorým zároveň bolo zrušené uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 898/2016 zo 14. decembra 2016 a vec vrátená Ústavnému súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie,
- uznesením č. k. II. ÚS 898/2016-42 zo 14. júna 2023 odmietol Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnú sťažnosť sťažovateľky A. G. F. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12NcC/9/2015-585 zo 7. júla 2015, ktorým nebola vylúčená sudkyňa JUDr. Jarmila Jánošová z prejednávania a rozhodovania tejto veci. Ústavný súd konštatoval, že „...súdna moc sa v danej veci riadne usilovala o nestranné rozhodovanie... priateľskosť vzťahu (JUDr. Jarmily Jánošovej so žalobcom) len mierne prevyšuje, resp. sa prekrýva so vzťahom kolegiálnym... sťažovateľka ani sudkyňa A. netvrdili žiadne ďalšie fakty, ktoré by posunuli daný vzťah do polohy takpovediac kvalifikovanej náklonnosti blížiacej sa § 116 Občianskeho zákonníka. Ani z rozhodnutia O. F. G. P. (sťažnosť č. 42149/17, rozsudok z 25.11.2021) nevyplýva, že by sudkyňa Jánošová mala byť vylúčená... krajský súd napokon riadne a nevyhýbavo vyjadril svoju pozíciu k veci... ústavný súd teda uzatvára, že už pri predbežnom prerokovaní veci a bez nutnosti ďalšieho procesného postupu je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu nie je arbitrárne, je riadne odôvodnené, a teda ústavne akceptovateľné z hľadiska práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 dohovoru a zároveň sudkyňu JUDr. Jarmilu Jánošovú možno považovať za nestrannú, a preto je napadnuté uznesenie ústavne konformné aj z hľadiska práva na nestranný súd. Ústavný súd preto je ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú“,
- uznesením č. k. 13Co/29/2019-1090 z 1. augusta 2023 Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom na odvolacom súde pod sp. zn. 13Co/29/2019.

8. Dňa 17.10.2023 doručila žalovaná 1/ Krajskému súdu v Banskej Bystrici podanie označené ako Podnet na prerušenie konania, v ktorom žiadala o prerušenie tohto konania do právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva o sťažnosti žalovanej 1/, ktorej predmetom je porušenie práva na nestranný súd garantovaného článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Porušenie daného práva vzhliada žalovaná 1/ v tom, že v konaní pred súdom prvej inštancie rozhodovala sudkyňa, ktorá má kolegiálny vzťah so žalobcom. Tvrdila, že posúdenie nestrannosti súdu prvej inštancie má relevantný význam i pre toto odvolacie konanie, preto je nevyhnutné prerušiť prebiehajúce súdne konanie do právoplatného rozhodnutia o sťažnosti žalovanej pred ESĽP. Spisovú značku ESĽP vzťahujúcu sa na sťažnosť žalovanej 1/ zatiaľ žalovaná 1/ nepozná.
8.1 Podľa § 164 C. s. p., ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.
8.2 Návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania podľa § 164 C. s. p. odvolací súd nevyhovel z dôvodu, že rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 898/2016-42 zo 14. júna 2023 je vyvrátené tvrdenie žalovanej 1/, že napadnutým rozsudkom rozhodla vylúčená sudkyňa JUDr. Jarmila Jánošová a jednoznačne bolo ustálené, že odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) Civilného sporového

poriadku nebol naplnený. Opätovný návrh žalovanej 1/ na prerušenie konania do rozhodnutia ESĽP o jej sťažnosti považuje odvolací súd za účelový prostriedok oddialenia meritórneho rozhodnutia vo veci samej. Prerušením odvolacieho konania podľa § 164 C. s. p. uznesením z 27. februára 2020 č. k. 13Co/29/2019-926 poskytol odvolací súd žalovanej 1/ čas a priestor na opakované posúdenie otázky nestrannosti súdu konajúceho v tejto veci. Žalovanej 1/ nič nebránilo súbežne so sťažnosťou proti rozhodnutiu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 898/2016 namietať aj porušenie práva na nestranný súd tým, že v konaní pred súdom prvej inštancie rozhodovala sudkyňa, ktorá má kolegiálny vzťah so žalobcom. Opätovné prerušenie konania na vopred nepredvídateľné dlhé obdobie, keď už otázka nestrannosti sudkyne JUDr. Jarmily Jánošovej bola opakovane posúdená a potvrdená aj rozhodnutím najvyššej súdnej autority Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení č. k. II. ÚS 898/2016-42 zo 14. júna 2013, kde ústavný súd výslovne uviedol, že „sudkyňu JUDr. Jarmilu Jánošovú možno považovať za nestrannú“ by už porušovalo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a na prejednanie veci v primeranej lehote. Podanie tejto sťažnosti a jej obsah žalovaná 1/ nepreukázala.

9. Porušenie práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) odôvodňuje žalovaná 1/ nedostatočným a zmätočným odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý neprípustne vo viacerých častiach odôvodnenia odkazuje na dôvody zrušených rozhodnutí Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/117/2011-306 a Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/223/2012 a tvrdí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa podmienky ustanovené v § 220 C. s. p.
9.1 Odvolací súd súhlasí s názorom žalovanej 1/, že najvyšším súdom zrušené rozhodnutia Okresného súdu Banská Bystrica a Krajského súdu v Banskej Bystrici už právne neexistujú, preto je neprípustné odôvodnenie nového rozhodnutia po zrušení skoršieho koncipovať tak, že sa iba doplňuje pôvodné odôvodnenie zrušeného rozsudku alebo obsahovo poukazuje na zrušený rozsudok (podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. apríla 2017 sp. zn. II. ÚS 754/2016 a naň nadväzujúce ďalšie rozhodnutia najvyšších súdnych autorít, napr. nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 277/19, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/109/2022 z 28.06.2023, uznesenie NS SR sp. zn. 7Cdo/211/2022 z 27.04.2023 a iné). I napriek tejto oprávnenej výtke žalovanej 1/ (vo vzťahu k odkazom súdu prvej inštancie na dôvody zrušených rozhodnutí) nepovažuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za nedostatočne a nezrozumiteľne odôvodnený, čo vyplýva z bodov 1 až bod 1.7 odôvodnenia tohto rozsudku, v ktorých odvolací súd zopakoval podstatné dôvody odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie a v tak širokom rozsahu nie z dôvodu, že by sám nevedel stručnejšie zhrnúť skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, ale aby vyvrátil tvrdenie žalovanej 1/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je riadne a zrozumiteľne odôvodnené a že sa súd prvej inštancie nevyporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie. Podľa názoru odvolacieho súdu nezostala nezodpovedaná žiadna otázka podstatná pre rozhodnutie o veci. To, že sudkyňa JUDr. Jarmila Jánošová nepíše obšírne, ale stroho, heslovite konštatoval aj ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 898/2016-42 a tento jej štýl vyjadrovania je poznateľný aj z iných rozhodnutí verejne dostupných na webových stránkach zverejňujúcich súdne rozhodnutia.
9.2 Ako má vyzerať rozhodnutie súdu prvej inštancie je uvedené v § 220 Civilného sporového poriadku. Rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje údaje podľa ods. 1 a jeho odôvodnenie zodpovedá ods. 2 tohto zákonného ustanovenia, keď v bodoch 1, 17, 18, 19 súd prvej inštancie uviedol, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, v bodoch 2, 14, 15, 16, 20, 21, 22, 23 sú uvedené vyjadrenia, žiadosti a návrhy žalovaných. Posúdenie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu začína bodom 29, v ktorom a až po bod 34 sa okresný súd vyjadruje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, v čom pokračuje súd v bodoch 64, 70, 76, v ktorých je uvedené, z akých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil, v bodoch 72 až 78 súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nevykonal žalovanou 1/ navrhnuté dôkazy, zákonné ustanovenia, podľa ktorých bola vec posúdená sú citované v bodoch 57 až 59 a právne posúdenie veci sa v jednotlivých odsekoch od bodu 29 odôvodnenia po jeho koniec prelína s odkazmi na preukázané a nepreukázané skutočnosti.
9.3 Nedôvodná je námietka žalovanej 1/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nezrozumiteľné aj z dôvodu, že jeho výroky nie sú „štandardne“ číselne členené na jednotlivé časti, keď jeho forma zodpovedá ustanoveniu § 59 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné súdy, krajské súdy, Špecializovaný trestný súd a vojenské súdy v znení účinnom ku dňu vyhotovenia napadnutého rozhodnutia v ktorom je ustanovené, že výrok rozsudku sa píše do samostatného riadku. Ak rozsudok obsahuje viacero výrokov, každý sa uvedie ako samostatný odsek a vynechá sa medzi nimi medzera vo výške jedného riadku; na rozlíšenie sa môžu jednotlivé výroky označiť rímskymi číslicami. Medzi jednotlivými odsekmi odôvodnenia sa vynecháva

medzera vo výške jedného riadku a ak tak ustanovujú predpisy o konaní pred súdmi, jednotlivé odseky odôvodnenia sa označujú arabskými číslicami. Označovanie odsekov arabskými číslicami ustanovuje § 220 ods. 4 Civilného sporového poriadku. Súd prvej inštancie pri vytvorení formy rozsudku rešpektoval Civilný sporový poriadok, aj vyhlášku č. 543/2005 Z. z. Jeho rozhodnutie v časti záhlavia, výroku, odôvodnenia a poučenia je prehľadné. V bode 1 odôvodnenia súd prvej inštancie rímskymi číslicami označil výroky rozhodnutia podľa žaloby, vlastné odôvodnenie odsekmi číslovanými arabskými číslicami. Odvolateľkou tvrdenú neprehľadnosť a nezrozumiteľnosť rozsudku súdu prvej inštancie vyvracia rozsah a obsah jej odvolania, v ktorom dokázala žalovaná 1/ označiť, ktoré časti rozsudku súdu prvej inštancie odvolaním napáda, z akých dôvodov, vecne argumentovala proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu v dostatočnom rozsahu a zrozumiteľne vyjadrila, z akého dôvodu nie je spokojná s rozhodnutím prvoinštančného súdu. Spôsobom vyhotovenia a odôvodnenia rozhodnutia neporušil súd prvej inštancie žiadne procesné práva žalovanej 1/ a neboli porušené jej práva na spravodlivý proces. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces nevykonaním navrhnutých dôkazov sa vyjadrí odvolací súd v ďalšom texte.

9.4 K tvrdenému nesúladu prvého a druhého odseku výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie a k námietkam žalovanej 1/, že okresný súd nevysvetlil, prečo považoval jej prednes v časti týkajúcej sa A. K. za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu poukazuje odvolací súd na body 33, 34, 35 odôvodnenia rozsudku okresného súdu, kde je zrozumiteľne vysvetlené, ktoré dve vety považoval súd prvej inštancie za zasahujúce do osobnostných práv žalobcu, zopakované v bode 48 odôvodnenia a bod 66 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, kde súd prvej inštancie uviedol, že v prvom aj druhom petite ponechal celý text prejavu z dôvodu objasnenia kontextu prednesu žalovanej 1/ k časti prejavu, ktorý je považovaný za neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu. Odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že pokiaľ by boli dve vety, ktoré považoval za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu uvedené izolovane od predchádzajúceho a nasledujúceho textu, nebolo by rozhodnutie súdu prvej inštancie pochopiteľné a presvedčivé pre osobu nezúčastnenú na tomto konaní. Bezdôvodne vytýka žalovaná 1/ súdu prvej inštancie, že nevysvetlil svoje úvahy pri vyslovení záveru, že pôda Národnej rady Slovenskej republiky nie je miestom na prednesenie „úvah“ žalovanej 1/. Žalovaná 1/ vytrháva túto vetu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z kontextu. V bode 51 odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu v rámci testu proporcionality pri odpovedi na otázku, kde bol difamačný výrok prednesený je uvedené: „Pôda Národnej rady SR nie je bez adekvátnych podkladov miestom na prednesenie takýchto úvah“. Žalovaná 1/ vynechala podstatnú časť tejto vety „bez adekvátnych podkladov“, čím súd prvej inštancie povedal, že bez overenia základných faktov, z ktorých hodnotiace úsudky vychádzajú, by sa hodnotiace úsudky na pôde národnej rady (vrcholného zákonodarného orgánu) prednášať nemali.

9.5 Nezrozumiteľným nečiní rozhodnutie súdu prvej inštancie ani žalovanou 1/ vytýkaný nedostatok, že súd prvej inštancie v druhom výroku neuviedol, akým spôsobom a na akú adresu má žalovaná 1/ doručiť ospravedlnenie žalobcovi. Adresa trvalého i prechodného bydliska žalobcu je zrejmá z rozhodnutia súdu prvej inštancie a boli žalovanej 1/ známe už pred začatím súdneho sporu z listu žalobcu adresovaného žalovanej 1/ dňa 26.11.2009, ktorým žalobca žiadal žalovanú 1/ ešte v pozícii ministerky spravodlivosti SR o ospravedlnenie (č. l. 17 spisu), o čom svedčí aj prvotné vyjadrenie žalovanej 1/, vtedy ešte spoločné so žalovaným 2/, keďže ku dňu 25. júna 2010 ešte zastávala post ministerky spravodlivosti, kde žalovaní 1/ a 2/ vzniesli námietku miestnej príslušnosti s poukazom na to, že trvalým bydliskom žalobcu je B. XXXX/XXX, D. Q. G. B. B. I. F. XX býva žalobca len z dôvodu výkonu práce v B. B., o čom získala žalovaná 1/ vedomosť ako členka súdnej rady, ktorú žalobca požiadal o preloženie na Krajský súd v Košiciach v mieste svojho trvalého bydliska.

10. Pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v tom, že samostatným výrokom nerozhodol o procesnom návrhu žalovanej na prerušenie konania do rozhodnutia ESĽP o jej sťažnosti proti rozhodnutiu ústavného súdu nedosahuje takú intenzitu nesprávneho procesného postupu, že by malo za následok porušenie práva žalovanej 1/ na spravodlivý proces. V dôvodoch rozhodnutia súd prvej inštancie, i keď stručne, ozrejmil, že dôvodom nevyhovenia návrhu žalovanej 1/ na prerušenie konania bolo nenaplnenie zákonných dôvodov pre takýto procesný postup podľa § 162 ods. 1 a § 164 C. s. p. a z dôvodu dĺžky prebiehajúceho konania. Odvolací súd tento nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie spočívajúci v nevydaní samostatného uznesenia a neprerušení konania napravil tým, že sám uznesením z 27. februára 2020 prerušil toto konanie do skončenia konania vedeného na ESĽP pod č. 42149/17 a uznesením z 20. apríla 2022 prerušil konanie až do rozhodnutia ústavného súdu v obnovenom konaní o sťažnosti žalovanej 1/ proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici o nevylúčení sudkyne JUDr. Jarmily Jánošovej z prejednávania a rozhodovania veci.

11. Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a písm. d) neboli uplatnené dôvodne.

12. Žalovaná 1/ podľa § 365 ods. 1 písm. e) vytýka súdu prvej inštancie nevykonanie navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností.
12.1 Súd prvej inštancie v bode 75 odôvodnenia označil 6 dôkazov, ktorých vykonanie navrhla žalovaná 1/ pri svojej výpovedi pred dožiadaným súdom dňa 08.06.2018 a v bode 76 je uvedené, čo ktorým dôkazom mienila žalovaná 1/ preukázať. Odpoveď súdu prvej inštancie, prečo žalovanou 1/ navrhnuté dôkazy neboli vykonané, je obsiahnutá v bode 77 odôvodnenia, že ide o dôkazy nerelevantné vo vzťahu k dvom vetám vysloveným žalovanou 1/ na 41. schôdzi národnej rady, ktoré považoval súd prvej inštancie za zásah do osobnostných práv žalobcu. Žiaden z navrhnutých dôkazov žalovanou 1/ nemal preukázať vecný základ úsudku žalovanej o možnej korupcii žalobcu vo vzťahu ku konaniu v konkrétnej trestnej veci. Odvolací súd so záverom súdu prvej inštancie, že išlo o dôkazy bez relevancie k predmetu sporu a pre prejednávanú vec, súhlasí.
12.2 Ústavný súd SR aj Najvyšší súd SR opakovane judikovali, že procesnému právu strany sporu navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež pokiaľ im nevyhovie, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, prečo a z akých dôvodov tak neurobil. Nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno odôvodniť len tromi dôvodmi. Prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ktorú má navrhnutý dôkaz overiť alebo vyvrátiť, je bez relevantných súvislostí s predmetom konania. Ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí/nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou. Nakoniec tretím argumentom je nadbytočnosť dôkazu, t. j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené. Ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s článkom 46 ods. 1, článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť (napr. sp. zn. I. ÚS 350/08, 9Cdo/213/21, 4Cdo/100/2018, 7Cdo/154/2020). Žiaden zo žalovanou 1/ navrhnutých dôkazov nesmeroval k tomu, aby preukázal podozrenie žalovanej 1/ ako ministerky spravodlivosti, že žalobca nekoná v konkrétnej jemu pridelenej trestnej veci po A. Q. K. z dôvodu, že „niečo zobral, aby vec megapodvodu nevytýčil a nepojednával a tým nahrával zločinom“.
12.3 Je možné súhlasiť s názorom žalovanej 1/, že odôvodnenie prvoinštančného rozsudku v bodoch 72, 73 a 78 si odporuje, keď na jednej strane súd prvej inštancie s poukazom na ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p. konštatoval, že strany mohli v konaní navrhovať nové dôkazy a uvádzať nové skutkové tvrdenia aj počas konania uskutočňovaného už za účinnosti Civilného sporového poriadku a na druhej strane konštatoval, že žalovanou 1/ navrhované dôkazy neboli predložené včas v súlade s podmienkami ustanovenými v § 153 C. s. p. Pravdou je, že súd prvej inštancie po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku neupozornil a nepoučil osobitne strany sporu o povinnosti predkladať dôkazy v konkrétnej lehote s následkom, že v opačnom prípade na ne prihliadať nebude, napriek tomu neobstojí ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) Civilného sporového poriadku, keď dôvodom pre nevykonanie žalovanou 1/ navrhovaných dôkazov bolo aj ich vyhodnotenie ako nerelevantných vzhľadom na predmet sporu.

13. V rámci odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku žalovaná 1/ namieta nesprávne právne posúdenie veci v otázke vecnej pasívnej legitimácie označených žalovaných a nesúhlasí ani s rozhodnutím súdu prvej inštancie o veci samej tvrdiac, že svojim prejavom na 41. schôdzi národnej rady nezasiahla do práva na ochranu osobnosti žalobcu, jej kritika bola oprávnená, podložená dôkazmi a súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil (vykonal) test proporcionality, keď poskytol väčšiu ochranu právu žalobcu na ochranu osobnosti oproti práve žalovanej 1/ na slobodu prejavu.

14. Odvolací súd posudzuje vec samu opakovane. V rozhodnutí pod sp. zn. 17Co/223/2012, ktoré bolo zrušené uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/637/2014 vyjadril odvolací súd svoj názor na pasívnu vecnú legitimáciu žalovanej 1/ vo vzťahu k prvým dvom navrhovaným výrokom rozhodnutia podľa žaloby aj dôvodnosti žaloby v časti, ktorej požadoval žalobca od žalovanej 1/ ospravedlnenie za výroky prednesené v rámci jej prejavu na mimoriadnej schôdzi národnej rady, predmetom ktorej bolo jej odvolanie z postu ministerky spravodlivosti. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Cdo/637/2014 nehodnotil úvahy odvolacieho súdu prezentované v rozsudku sp. zn.

17Co/223/2012. Jediným dôvodom zrušenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, aj rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica, ktorými bolo rozhodnuté len o časti uplatnených nárokov žalobcom bolo, že Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd nadriadený neskúmal (ne)zaujatosť sudkyne súdu prvej inštancie JUDr. Jarmily Jánošovej v súlade so zákonom, čím došlo k porušeniu základného práva žalovanej 1/ na to, aby právna vec bola prerokovaná a rozhodnutá nestranným sudcom. Argumentácia strán sporu sa od počiatku nelíši, udržiava sa v rovnakých mantineloch, žalobca stále požaduje ospravedlnenie od žalovanej 1/ za výroky, ktoré vnímal ako ohováračské vo vzťahu k svojej osobe, zotrval na žalobe, aby sa ospravedlnenie prednieslo ministrom spravodlivosti aj na pôde národnej rady, ktorej mal súd uložiť povinnosť umožniť splnenie tejto povinnosti. Žalobca sa proti zamietajúcim výrokom rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 9C/117/2011-832 neodvolal, v treťom, štvrtom, piatom a siedmom výroku nadobudol rozsudok súdu prvej inštancie právoplatnosť. Vzhľadom na to, že v rozsudku sp. zn. 17Co/223/2012 odvolací súd zdôrazňoval, že čiastočným rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica z 18. mája 2012 nebola riešená pasívna vecná legitimácia žalovaného 2/ považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že žalovaný 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky nemohol niesť zodpovednosť za výroky prednesené žalovanou 1/ na 41. schôdzi národnej rady z dôvodu, že žalovaná 1/, i keď v tom čase vykonávala funkciu ministerky spravodlivosti, neplnila pri svojom prejave, ktorého časť bola súdom prvej inštancie vyhodnotená ako neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti žalobcu, úlohy štátneho orgánu, prednášala argumentáciu na obhajobu svojej osoby reagujúc na návrh poslancov na jej odvolanie. Pri prejave, ktorým zasiahla žalovaná 1/ do práva žalobcu na ochranu osobnosti neplnila žalovaná 1/ pracovné či služobné úlohy, nevykonávala verejnú moc štátu prostredníctvom ministerstva spravodlivosti, sledovala iba svoje osobné záujmy zotrvať vo funkcii ministerky spravodlivosti. Tomuto záveru nasvedčujú aj vyjadrenia žalovaného 2/ v konaní. Len prvé a jediné vyjadrenie žalovaného 2/ zo dňa 25.06.2010 na č. l. 60 je zhodné a spoločné so žalovanou 1/ z dôvodu, že k tomuto dňu ešte na čele ministerstva spravodlivosti stála žalovaná 1/. V tomto podaní sa žalovaní 1/ a 2/ k pasívnej vecnej legitimácii nevyjadrujú, ale účel svojho vystúpenia žalovaná 1/ pomenovala rovnako ako súd, že sa žalovaná 1/ bránila proti vystúpeniam poslancov národnej rady (nie že bránila ministerstvo spravodlivosti či štát voči poslancom). Vo všetkých ďalších vyjadreniach sa Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky počnúc dňom 15. júla 2010 od jej konania dištancuje a odmieta niesť zodpovednosť za jej výroky. Vo vyjadrení zo 07.10.2011 žalovaný 2/ výslovne uvádza, že pri prejave A. G. F. na 41. schôdzi národnej rady nešlo o oficiálne stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré tlmočila ministerka, vyjadrenie žalovanej 1/ bolo výlučne vyjadrením osobného názoru A. G. F., za výroky ktorej nenesie zodpovednosť. Ministerstvo spravodlivosti nemohlo ihneď po odznení prejavu A. G. F. poprieť, že nešlo o oficiálne stanovisko ministerstva, ale o prejav súkromnej osoby, pretože až do 1. júla 2010 zastávala funkciu ministerky spravodlivosti A. G. F.. Akonáhle došlo k zmene v osobe ministra spravodlivosti „štátne útvary prijali v čo najkratšom čase potrebné kroky na zmarenie dojmu adresátov vyhlásení úradníka, že ide o oficiálne stanovisko štátu“. Z formulácie prejavu žalovanej 1/ nemohli adresáti prejavu predpokladať, že ide o oficiálne stanovisko ministerstva spravodlivosti, keď v úvode svojho prejavu žalovaná 1/ výslovne uviedla, že zaujíma stanovisko k návrhu na svoje odvolanie. Aj z formulácie vyjadrení žalovanej 1/ v prvej osobe je zrejmé, že žalovaná 1/ nehovorila za rezort ministerstva spravodlivosti, ale za seba. Rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/1526/2000 a 30Cdo/2878/2012 vychádzajú z úplne iného skutkového základu, kde bolo zistené, že zásah do osobnosti bol spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobu k realizácii činnosti tejto právnickej osoby. K rovnakému záveru o zodpovednosti žalovanej 1/ dospel aj Krajský súd v Bratislave vo veci sp. zn. 11Co/41/2015, predmetom ktorého bola ochrana osobnosti ďalšej osoby, ktorú žalovaná 1/ vo svojom prednese dňa 15.10.2009 na 41. schôdzi národnej rady „kritizovala“.

15. Žalovaná 1/ v odvolaní naďalej tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne vyriešil kolíziu dvoch základných práv a to práva na slobodu prejavu zakotveného v článku 26 Ústavy Slovenskej republiky, článku 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uverejneného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky ako oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. (ďalej len „Dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného života a ochrany osobnosti vyplývajúceho z článku 8 Dohovoru. Rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa žalovanej 1/ poskytlo vyššiu ochranu právu žalobcu na ochranu osobnosti než právu žalovanej 1/ na slobodu prejavu.

16. Odvolací súd nezdieľa názor žalovanej 1/, že súd prvej inštancie nevykonal test proporcionality v zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva a že by súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí dospel k názoru, že právo žalobcu na ochranu osobnosti

je silnejšie než právo žalovanej 1/ na slobodu prejavu. Takéto tvrdenie vyvracajú dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý podrobil obe práva testu proporcionality a vysvetlil, z akého dôvodu považoval časť prednesu žalovanej 1/ za neoprávnený zásah do práva žalobcu na ochranu osobnosti. I keď súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia necitoval rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa obdobných vecí (konflikt medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti), možno konštatovať, že všeobecné východiská relevantné pre posúdenie kolízie týchto dvoch práv vyplývajúce z judikatúry ESĽP aj Ústavného súdu Slovenskej republiky okresný súd rešpektoval a výsledok vyšetrenia testu proporcionality zhrnul v dôvodoch svojho rozhodnutia v bodoch 41 až 62 s výsledkom, že žalovaná 1/ nelegitímne realizovala právo slobody prejavu, keď kritika v znení uvedenom v prvom výroku rozhodnutia nesmerovala k tvrdenému cieľu (oznámiť, že kritik vedenia justície, hoci má nedostatky vo výkone svojej sudcovskej funkcie, nie je za to postihovaný) a ako taká nemôže požívať ochranu.

17. Odvolací súd súhlasí so žalovanou 1/, že sloboda prejavu predstavuje jeden zo základných pilierov demokratickej spoločnosti a uplatňuje sa nielen vo vzťahu k pochvalným informáciám, ktoré sa prijímajú priaznivo, ale aj k tým, ktoré sú kritické, urážajú alebo znepokojujú, pretože si to vyžaduje pluralizmus, znášanlivosť a veľkorysosť, bez ktorých nemožno hovoriť o demokratickej spoločnosti (Handyside proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 5493/72, rozsudok zo 07.12.1976). Aj judikatúra ESĽP, ktorá je na týchto myšlienkach stavaná, uznáva, že sloboda prejavu nie je absolútna a podľa článku 10 ods. 2 Dohovoru ju možno obmedziť, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci. Rovnaké limitujúce dôvody na obmedzenie slobody prejavu zakotvuje aj Ústava Slovenskej republiky v článku 26 ods. 4. Dôvodom obmedzenia slobody prejavu je aj ochrana práv a slobôd iných v rozsahu garantovanom článkom 19 ústavy, ktorej spôsob ochrany zakotvuje § 11 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Práve z tohto dôvodu je potrebné ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti vykladať a aplikovať v súlade s ústavou.

18. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach konštatoval, akým spôsobom má súd vykonávať test proporcionality pri kolízii práva na slobodu prejavu a práva na ochranu osobnosti, aby mohol dospieť k správnemu záveru, či je obmedzenie slobody prejavu sledujúce ochranu práva na ochranu osobnosti primerané (napr. II. ÚS 152/08, II. ÚS 326/09, II. ÚS 340/09, IV. ÚS 107/2010, IV. ÚS 472/12, II. ÚS 439/2016, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 104/2017). Tento test musí byť podľa ústavného súdu založený na hľadaní odpovedí na otázky kto, o kom, čo, kde, kedy a ako hovoril. Súd prvej inštancie odpovede na tieto otázky našiel a v konečnom rozhodnutí odpovede na ne zohľadnil.
18.1 Znevažujúce výroky, ktoré podľa tvrdenia žalobcu zasiahli do jeho práva na ochranu osobnosti, predniesla žalovaná 1/ ako fyzická osoba vo svojom mene, nie ako podpredsedníčka vlády a zároveň ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky v prejave k návrhu na vyslovenie nedôvery jej osobe. Nejednalo sa o oficiálne stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky. Žalobca bol v čase prednesenia prejavu žalovanou 1/ sudcom Krajského súdu v Banskej Bystrici a verejne známou osobou z dôvodu, že pred návratom na Krajský súd v Banskej Bystrici bol sudcom Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj z dôvodu, že svoje kritické názory voči vedeniu slovenskej justície v predchádzajúcom období verejne prostredníctvom médií prezentoval. Časť prednesu žalovanej v rozsahu „Je tam napr. podpis dôchodcu K. z Krajského súdu v Banskej Bystrici. Tento pán sudca dostal v roku 1999 jeden z najväčších prípadov podvodov na dani. Štát mal prísť podľa obžaloby o približne 150 miliónov korún. V tom čase to bolo, a aj dnes to je obrovská suma peňazí. Pred súdom sa malo posadiť na lavicu šesť obžalovaných. Títo nikdy pred súdom nestáli. Pán K. odišiel v roku 2007 do dôchodku. Prípad má odvtedy na stole sudca A. A. B., známy to kritik pomerov v justícii, verný pisateľ do médií.“ súd prvej inštancie považoval za skutkové tvrdenia, ktorých pravdivosť nebola v konaní sporná a zvyšok prejavu za hodnotiaci úsudok žalovanej 1/, ktorý by sám osebe nebol závažným zásahom v rámci výkonu práva kritiky žalovanej 1/ do osobnostných práv žalobcu v súvislosti s dôvodom prejavu žalovanej 1/ na 41. schôdzi, pokiaľ by sa v prejave nevyskytla rečnícka otázka: „koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával? a veta „Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom.“. Práva tieto dve a vety uvedené po faktoch o konkrétnej trestnej veci a sudcoch, ktorým bola táto vec pridelená na vybavenie, v spojení s vetami: „Takýchto sudcov sa idete vážené poslankyne a vážení poslanci zastávať? Ste za to, aby sudca mohol nepojednávať megapodvod za 150 miliónov korún osem rokov?“ považoval okresný súd za hodnotiaci úsudok žalovanej 1/ bez pravdivého skutkového základu, ktorej cieľom nebolo poukázať na skutočnosť, že žalobca ako kritik pomerov v justícii vo veci nekoná a nebol

za to disciplinárne stíhaní, ale jeho účelom bolo žalobcu znevážiť ba až kriminalizovať, o čom svedčí miera expresivity použitých výrazov vo vzťahu k tvrdenému cieľu kritiky podané poslucháčom takými formuláciami a výrazmi, že vo vzťahu k osobe žalobcu pôsobili silne difamujúco (odpoveď na otázky kde, kedy a ako).
18.2 Odvolací súd dodáva, že žalovaná 1/ vyšla z justičného prostredia. Musela preto vedieť, ako neuvážené obvinenia sudcu z korupcie a nahrávania zločinu poškodia profesijnú a občiansku česť žalobcu ako sudcu. Jej slová mohli v poslucháčoch vyvolať dojem pravdivosti, keď boli prednesené ministerkou spravodlivosti, pri ktorej občania predpokladajú, že hovoria o činnosti sudcu so znalosťou veci vzhľadom na postavenie ministerstva spravodlivosti ako ústredného orgánu štátnej správy pre súdy a väzenstvo (§ 13 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy) a oprávnenie ministra spravodlivosti kontrolovať prácu sudcu a postihovať ho za neplnenie si funkčných povinností (§ 120 ods. 2 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2010).
18.3 Obrana žalovanej 1/ je založená na tvrdení, že z jej strany išlo o tzv. politický prejav a diskusiu k otázkam verejného záujmu a žalobca ako sudca vyššieho súdu a verejne známa osoba musí zniesť ostrejšiu kritiku, než sudcovia nižších súdov.
18.4 Európsky súd pre ľudské práva i Ústavný súd Slovenskej republiky zdôrazňujú vo svojich rozhodnutiach privilegované postavenie politikov pri realizácii slobody prejavu (Castells proti Španielsku, rozsudok z 23.04.1992). Posudzovaním oprávnenosti kritiky sa v početných rozhodnutiach zaoberal i ESĽP (napr. rozhodnutie ESĽP vo veci Barford v. Dánsko z 22.02.1989, rozhodnutie ESĽP vo veci Prager a Oberschlick v. Rakúsko z 26.04.1995, rozhodnutie ESĽP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24.02.1997, rozhodnutie ESĽP vo veci Schöpfer v. Švajčiarsko z 20.05.1998, rozhodnutie ESĽP vo veci Perna v. Taliansko z 25.07.2001, rozhodnutie ESĽP vo veci Nikula v. Fínsko z 21.03.2002, rozhodnutie ESĽP vo veci Steur v. Holandsko z 28.10.2003, rozhodnutie ESĽP vo veci Veraart v. Holandsko z 30.11.2006), pričom dospel k záveru, že ak sa vychádza z nepravdivých premís, ktorých výsledkom je znevažujúci hodnotiaci úsudok, je potrebné takúto kritiku kvalifikovať ako neprípustnú. Z rovnakého dôvodu nie je prípustná ani kritika, ktorá nemá faktografický, skutkový základ. Kritika by sa mala vyvarovať výlučne všeobecných súdov, ktoré nie sú podporené konkrétnymi argumentmi. Aj v prípade, keď má nejaké vyjadrenie podobu hodnotiaceho úsudku, môže jeho prípustnosť závisieť od toho, či pre tento úsudok existuje dostatočný faktický podklad, pretože i hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek faktického podkladu môže byť prehnaný (napr. rozhodnutie ESĽP vo veci De Haes a Gijels v. Belgicko z 24.02.1997, rozhodnutie ESĽP vo veci Feldek v. Slovenská republika z 12.07.2001).

19. Zhodne so žalovanou 1/ odvolací súd konštatuje, že Európsky súd pre ľudské práva diferencuje medzi kritikou jednotlivých sudcov (Prager a Oberschlick proti Rakúsku, rozsudok z 26.04.1995, sťažnosť č. 15974/90 - menší rozsah prípustnej kritiky) a kritikou súdov, či celej justície (Barfod proti Dánsku, rozsudok z 22.02.1989, sťažnosť č. 11508/85 - väčší rozsah prípustnej kritiky), ale aj medzi sudcami rôznych súdov s tým, že sudcovia vrcholných súdov musia zniesť ostrejšiu kritiku ako radoví sudcovia (Amihalachioaie proti Moldávii, rozsudok z 20.04.2004, sťažnosť č. 60115/00). Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. IV. ÚS 472/12 z 10.01.2013 zdôraznil, že za vec verejnú treba považovať nielen všetku agendu štátnych orgánov a štátnych inštitúcií, ale aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote napr. činnosť politikov, úradníkov, sudcov, advokátov alebo kandidátov, či čakateľov na tieto funkcie. Aj sudca je osobou činnou vo verejnom živote, preto je kritika sudcov v rámci slobody prejavu dovolená. Ak má byť sloboda prejavu obmedzená rozhodnutím súdu musí byť preukázané, že kritika nebola vyslovená v dobrej viere. Každému je dovolené vyjadrovať sa k veciam verejným a vynášať o nich hodnotiace úsudky. Verejná kritika súdnej moci je dôležitou protiváhou sudcovskej nezávislosti a preto je potrebné vychádzať z prezumpcie prípustnosti prejavu, ktorého intenzita a obsah nevybočujú z hraníc účelu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 23/05 zo 17.07.2007). Z uvedeného vyplýva, že miera ochrany profesnej cti osôb pôsobiacich vo verejnom živote pred výkonom slobody prejavu je oslabená.

20. Či bola kritika prednesená žalovanou 1/ na 41. schôdzi Národnej rady Slovenskej republiky dňa 15.10.2009 oprávnená a primeraná cieľu, ktorý žalovaná 1/ tvrdí, že sledovala (poukázať na to, že žalobca aj keď dlhodobo nekonal v závažnej trestnej veci, nebol za túto nečinnosť disciplinárne stíhaný) sa správne okresný súd zaoberal tým, čo bolo predmetom rokovania národnej rady na jej 41. schôdzi. Poslanci i žalovaná 1/ sa vo svojich prejavoch vyjadrovali ku konkrétnym kauzám disciplinárnych stíhaní sudcov za prieťahy v konaní a aj z iných dôvodov. Ak bolo cieľom verejnej kritiky nečinnosti sudcu A. B. v závažnej trestnej veci poukázať na pomery v slovenskej justícii, pokiaľ sa jedná o prieťahy v

konaní, postačilo uviesť skutkové tvrdenia o tom, kedy vec označovaná žalovanou 1/ ako „megapodvod za 150 miliónov korún“ na súd napadla, ktorému sudcovi, v akom období bola pridelená a u ktorého z nich boli zistené prieťahy a aké dôsledky voči sudcovi z týchto zistení boli alebo budú vyvodené. Vety „Koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával? Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom.“ navodzujú u poslucháčov dojem, že žalobca v uvedenej veci úmyselne nepojednával niekoľko rokov za túto nečinnosť niečo „zoberie“ a svojou nečinnosťou „nahráva zločinu“. Tieto tvrdenia žalovanej 1/ boli prednesené bez dostatočného skutkového základu. V konaní nebolo preukázané, že by žalobca vo veci identifikovanej účastníkmi v tomto konaní ako vec vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 1T/25/99 úmyselne nekonal, aby nahrával zločinom a ešte za to aj niečo zobral. Nepravdivosť tvrdení žalovanej 1/ o úmyselnom nekonaní žalobcu vo veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 1T/25/99 je preukázaná späťvzatím návrhu na začatie disciplinárneho konania žalobcu (začatého na návrh predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici aj z dôvodu, že po tom, čo sa 30.01.2007 stal zákonným sudcom a predsedom senátu v prvostupňovej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 1T/25/99 obvineného G. D. a spol. do dňa 25.11.2009 vec nevytýčil na hlavné pojednávanie, ani neurobil žiadne rozhodnutie uvedené v § 244 Tr. por. č. 301/2005 Z. z., čím spôsobil prieťah viac ako 33 mesiacov, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť), v ktorom (späťvzatí) predseda krajského súdu uviedol, že „v konaní 2Ds 11/2009 (disciplinárna vec vedená proti A. A. B. - poznámka odvolacieho súdu) bolo preukázané, že nebola naplnená vôľová zložka zavinenia, teda chcenie, uzrozumenie, či spoliehanie sa bez primeraných dôvodov, že k prieťahom vo vybavovaní vecí uvedených v návrhu na začatie disciplinárneho konania nedôjde, naopak, disciplinárny súd zistil skutočnosti, ktoré vôľovú zložku zavinenia vylučujú a krajský súd nedisponuje inými dôkazmi, ktoré by mohli dostatočne zmeniť skutkový stav tak, aby mohla byť vec posúdená inak“ a aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho disciplinárneho súdu vo veci 2Dso 3/2011, v ktorom sú konštatované údaje o tom, koľko vecí sudca A. A. B. prevzal po sudcovi A. Q. K., akým spôsobom sa proti neprimeranému počtu pridelených vecí neúspešne bránil a v ktorom je vyslovený právny názor odvolacieho disciplinárneho súdu, že vo veciach špecifikovaných v návrhu na disciplinárne konanie sudcu A. A. B. došlo k prieťahom, avšak z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by u sudcu A. A. B. bola naplnená vôľová zložka zavinenia.

21. I keď má mať sudca podľa rozhodnutí ESĽP, Ústavného súdu Slovenskej republiky aj všeobecných súdov Slovenskej republiky vyššiu toleranciu kritiky vo vzťahu k svojej osobe, neznamená to, že sudcovi je možné absolútne odoprieť využitie práva na ochranu osobnosti podľa § 11 OZ. Výroky žalovanej 1/ „Koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával? Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom.“ nesledovali žiadny legitímny cieľ. Neboli nevyhnutné na dosiahnutie žalovanou 1/ prezentovaného cieľa. Neboli založené na pravdivom skutkovom základe. Boli prednesené na pôde národnej rady v prítomnosti poslancov. Vo všeobecnosti platí, že čím hromadnejšie sa určitá informácia distribuuje, tým vyššia je ochrana osobnostných práv. Žalovanou 1/ prednesené hodnotiace úsudky bez pravdivého skutkového základu zasiahli do občianskej aj profesnej cti žalobcu a boli objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach žalobcu chránených § 11 OZ a Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom. V prospech obmedzenia slobody prejavu žalovanej 1/ pri prejave a diskusii k veciam verejného záujmu rozhodnutím súdu, ktorým súd určil, že časť prejavu žalovanej 1/ je neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti žalobcu, svedčí práve zistenie, že hodnotiace úsudky žalovanej 1/ neboli podložené dostatočným faktickým základom a použitými výrazmi (sudca zoberie za megapodvod, sudcovia, ktorí nahrávajú zločinom) vážne a bezdôvodne poškodili dobré meno žalobcu ako sudcu. Uplatnenie práva na ochranu osobnosti sudcom rešpektuje aj dovolací súd a nepovažuje ho za rozporné s rozhodnutiami ESĽP (napr. uznesenie NS SR 3Cdo 18/2013 z 05.12.2013, uznesenie 4Cdo 328/2009 z 25.03.2010, 3Cdo 256/2013 z 05.12.2013 a iné). Ústavný súd SR v náleze sp. zn. II. ÚS 184/2015 z 11. novembra 2015 upozornil, že judikatúra ESĽP pripúšťa v prípadoch, v ktorých je terčom kritiky konkrétny predstaviteľ súdnej moci, že sa kritika môže dotýkať tak profesijnej sféry, ako aj súkromného života a kritika zasahujúca do profesijnej sféry požíva z hľadiska slobody prejavu vyššiu mieru ochrany ako v prípadoch, keď ide o kritiku zasahujúcu do súkromného života sudcu. Kritika žalovanej 1/ sa týkala profesijného pôsobenia žalobcu, ktorú však ani pri rešpektovaní judikatúry ESĽP nemožno ponímať ako oprávnenú, keď nebola založená na overených faktoch ohľadom dôvodu nečinnosti žalobcu v konkrétnej trestnej veci, ale sledovala škandalizovanie žalobcu a jeho „kritika“ nemala žiaden súvis s predmetom 41. schôdze národnej rady.

22. Kritika môže byť vecná alebo nevecná. Kritika je vnímaná ako súčasť slobody prejavu a umožňuje odhaľovať negatívne spoločenské javy a nedostatky. Oprávnená kritika predpokladá, že pri nej nie sú prekročené medze vecnej a konkrétnej kritiky a že je primeraná čo do obsahu, formy a miesta jej prednesu. Vecná kritika vychádza z pravdivých skutočností a logicky z nich vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky. Hodnotiaci úsudok musí byť záverom, ktorý na základe pravdivých skutočností je možné logicky vyvodiť. Nie je preto možné považovať za oprávnenú takú kritiku, ktorá na skutkový podklad vôbec nenadväzuje. Kritika je primeraná iba vtedy, keď nevybočuje z medzí nutných pre dosiahnutie sledovaného a súčasne spoločensky uznávaného cieľa. Ak kritika nespĺňa uvedené kritériá, ide o exces, ktorý je potom považovaný za neoprávnený výkon práva kritiky, ktorý môže byť spôsobilý vyvolať neoprávnený zásah. U žalovanej 1/ išlo o exces.

23. Žalovaná 1/ pri svojom výsluchu dňa 08.06.2018 obhajovala svoje konanie tým, že kritika žalobcu v súvislosti s nekonaním v konkrétnej trestnej veci bola primeraná a to obsahom aj formou. Potvrdila, že o prieťahoch v trestnom konaní sa dozvedela z článku uverejneného v denníku Sme (nie kontrolou činnosti sudcu) a prípad začala riešiť až po uverejnení článku J. R., že jej vystúpenie, aj keď mala určitý písomný materiál pripravený, bolo spontánne, podkladom pre jej vystúpenie bol iba článok zverejnený v denníku Sme a telefonicky zistené informácie k tejto konkrétnej veci na Krajskom súde v Banskej Bystrici, ale nevedela označiť osobu, ktorá jej informácie poskytla. Listinou tvoriacou súčasť spisu je preukázané, že o činnosti a výkonoch žalobcu sa žalovaná 1/ ako ministerka spravodlivosti zaujímala až po prejave na 41. schôdzi národnej rady, o čom svedčí list bývalého predsedu Krajského súdu v Banskej Bystrici A. A. B. zo 04.11.2009, v ktorom kancelárii ministerky spravodlivosti podáva prehľad o počte skončených vecí sudcom A. B. v rokoch 2007 až 2009.

24. Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

25. Ospravedlnenie sa považuje sa primeranú formu zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 OZ. Základným predpokladom pre vyhovenie žalobe na ochranu osobnosti je, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach. Existencia následkov zásahu sa nevyžaduje. Predpokladom pre vyhovenie žalobe požadujúcej morálne zadosťučinenie (ospravedlnenie) je, že žalobca musí uviesť presné znenie ospravedlnenia, ktoré požaduje, pretože súd je aj v týchto veciach viazaný žalobným návrhom a jeho formuláciou.

26. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že vyjadrenie žalovanej 1/ na adresu žalobcu v kontexte informácií o dĺžke trestného konania v medializovanej trestnej veci v znení: „Koľko zoberie sudca za megapodvod, aby ho nevytýčil a nepojednával?... Toto sú u mňa sudcovia, ktorí nahrávajú zločinu.“ bolo spôsobilé zasiahnuť do profesijnej a občianskej cti žalobcu, preto bola žaloba voči žalovanej 1/ v plnom rozsahu dôvodná. Žalovaná 1/ je povinná poskytnúť žalobcovi morálne zadosťučinenie a ospravedlniť sa mu.

27. V dôsledku odvolania žalovanej 1/ podliehal prieskumu aj závislý šiesty výrok o nároku na náhradu trov konania medzi žalobcom a žalovanou 1/, ktorý zodpovedá výsledku sporu a povinnosti nahradiť trovy konania podľa § 255 ods. 2 C. s. p. s ohľadom na čiastočný úspech strán sporu. Aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny.

28. O povinnosti žalovanej 1/ nahradiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 C. s. p., ktorý podľa § 396 ods. 1 C. s. p. platí aj pre odvolacie konanie. Žalobca v odvolacom konaní uspel v plnom rozsahu. Vznikol mu preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej 1/ v rozsahu 100 %. Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania odvolací súd formuloval výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady v zmysle rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/222/2016, 6Cdo/57/2017, 7Cdo/123/2016 s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 C. s. p. rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom.

29. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v § 421 odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C. s. p. (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C. s. p. nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 C. s. p.).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,
a) ktorému súdu je určené,
b) kto ho robí,
c) ktorej veci sa týka,
d) čo sa ním sleduje a
e) podpis
(§ 127 ods. 1 C. s. p.).

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C .s p.)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.)

Strany sporu majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C. s. p.). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 429 C. s. p., resp. dovolanie má vady podľa § 429 C. s. p. napriek riadnemu poučeniu dovolateľa o povinnosti podľa § 429 C. s. p. v odvolacom konaní, resp. napriek výzve súdu prvej inštancie adresovanej dovolateľovi na odstránenie vád a jeho poučení o následkoch neodstránenia vád dovolania, dovolací súd dovolanie odmietne (§ 447 písm. e) C. s. p. v spojení s § 436 ods. 1 C. s. p.).